

302
SUNDAY

อย่ารีต่องกับเทพะ๓๗

ONCE UPON A BROKEN HEART

เทพนิยาย หัวใจสลาย

#1 New York Times Bestseller

STEPHANIE
GARBER

พลอย ใจหทัย แปล

ONCE
UPON A
BROKEN
HEART

เทพนิยาย หัวใจสลาย

STEPHANIE
GARBER

สำหรับใครก็ตามที่เคยตัดสินใจผิดพลาด
เพราะหัวใจที่แหลกลาญ

ทดลองอ่าน

ขอต้อนรับสู่

เรื่องเล่า

ปราสาทพอรูณา

โดงหมาป่า

ท่าเรือ



แดนเหนือแสนสง่า อยู่ที่นี้



นางเงือก

กับโจมูก

สุสาน

ดงหอสอง

อาณาวังกร

ใต้ดินของเคออส



สู่อาณาจักรเพริเดีย

คำเตือนกับสัญญา

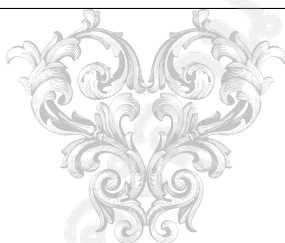
กระดิ่งที่ห้อยอยู่หน้าร้านขายสินค้าแปลกรู้ว่ามนุษย์ผู้นี้คือตัวปัญหาจากท่าทางที่เขาเดินเข้าประตูร้าน กระดิ่งมีหูดีเยี่ยม แต่กระดิ่งน้อยไม่ต้องมีทักษะพิเศษก็ยังได้ยินเสียงกระทบกันอย่างหยาบๆ ของโซ่คล้องนาฬิกาพกไร้สนิมที่สะโพกของชายหนุ่ม หรือเสียงพื้นรองเท้าบูตของเขาที่กระทบพื้นขณะเจ้าตัวพยายามเดินสาย แต่ทำได้แค่ถูไถพื้นร้านแม็กซิมิเลียน สินค้าแปลกแหวกใหม่ ไม่ธรรมดาให้เป็นรอยเท่านั้น

ชายหนุ่มผู้นี้จะทำร้ายจิตใจหญิงสาวผู้ทำงานอยู่ในร้าน

กระดิ่งพยายามเตือนเธอ กระดิ่งสั่งตัวเองก่อนชายหนุ่มจะเปิดประตูถึงสองวินาทีเต็มๆ หญิงสาวผู้นี้ต่างจากมนุษย์ส่วนใหญ่ตรงที่เธอเติบโตมาท่ามกลางของแปลก และกระดิ่งก็สงสัยมานานแล้วว่าตัวเธอเองก็คงไม่ธรรมดาเช่นกัน แม้มันคิดไม่ออกว่าเธอเป็นของแปลกประเภทไหนกันแน่

หญิงสาวรู้ว่าวัตถุหลายอย่างเป็นมากกว่าที่เห็น และกระดิ่งก็มีสัมผัสที่หกซึ่งมนุษย์ไม่มี แต่น่าเสียดายที่เธอผู้เชื่อมั่นในความหวัง เทพนิยาย และรักแรกพบ มักตีความเสียงกระดิ่งผิดเพี้ยนไป วันนี้กระดิ่งค่อนข้างมั่นใจว่าเธอได้ยินเสียงเตือน

ภาค ๑



เรื่องเล่าของ
อิวาเนดีน ฟ็อกซ์



कुंवสोपिम्पเสियทระชิ

ตอนนี้คนใจสลาย
จะไปสวดภาวนาที่ไหนเล่า

โดย คิตลาส ไนกลิงเกอร์

ประตูโบสถ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจหายไปเสียแล้ว เขตวิหาร เรื่องนี้เกิดขึ้นช่วงใดช่วงหนึ่งในคืนที่
ทางเข้าที่ทาสีแดงเลือดเหมือนหัวใจแตกสลาย ผ่านมา ทั้งไว้เพียงกำแพงหินอ่อนอันไม่มีอะไร
และเป็นสัญลักษณ์อันโดดเด่นได้หายไปเฉยๆ ผ่านทะเลใต้ ตอนนี้จึงเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะเข้าไป
จากโบสถ์ซึ่งมีคนไปเยือนมากที่สุดแห่งหนึ่งใน โบสถ์ดังกล่าว...

อิวานเจลินยัดกระดาดหาหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวของสองสัปดาห์ก่อนใส่กระเป่า
กระโปรงลายดอกไม้ ประตูที่อยู่สุดปลายตรอกทรุดโทรมแห่งนี้สูงกว่าเธอเพียง
เล็กน้อย และซ่อนอยู่หลังลูกกรงโลหะชั้นสนิม มันไม่ได้ทาสีแดงเลือดดังตามเดิม
แต่เธอกำลังพนันด้วยร้านขายสินค้าแปลกของพ่อว่านี่คือประตูบานที่หายไป

ไม่มีอะไรในเซตวิหารที่อัปลักษณ์เช่นนี้ ประตูปากบานที่นี้ล้วนเป็นแผ่นไม้แกะสลัก ขอบประตูประดับตกแต่งงดงาม มีก้านสาดกระจก และรูปแกะสลักของพ่อของเธอเป็นผู้มีศรัทธา แต่ก็เคยพูดไว้ว่าโบสถ์ย่านนี้เหมือนแวมไพร์ ไม่ได้มีไว้ให้เคารพบูชา แต่ออกแบบมาเพื่อล่อลวงใจและทำให้ติดกับ ทว่าประตูบานนี้แตกต่าง มันเป็นแค่แผ่นไม้ยาวที่มีมือจับหายไป แคมสืขาวที่ทาไว้ก็ลอกหล่อน

ประตูบานนี้ไม่อยากให้ใครหามันเจอ

กระนั้นมันก็ไม่อาจซ่อนตัวตนที่แท้จริงจากอิวานเจลินได้

รูปทรงที่แปลกประหลาดของมันนั้นชัดเจน ข้างหนึ่งเป็นโค้งลาดเอียง อีกข้างเป็นแนวพื้นปลา เมื่อรวมกันก็กลายเป็นหัวใจที่หักครึ่งดวง นี่คือสัญลักษณ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจผู้เป็นเทพชะตา

ในที่สุด

หากความหวังมีปีกคู่หนึ่ง ความหวังของอิวานเจลินก็กำลังสยายปีกอยู่ด้านหลังเธอ พร้อมจะโบยบินอีกครั้ง เธอพบมันแล้วหลังจากค้นเมืองวาเลนดาอยู่นานถึงสองสัปดาห์

ตอนที่ข่าวซุบซิบในกระเปาะของเธอประกาศออกมาเป็นครั้งแรกว่าประตูโบสถ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจหายไป แทบไม่มีใครสงสัยเลยว่าสาเหตุเป็นเพราะเวทมนตร์ นี่คือการความแค้นจากหนังสือพิมพ์ข่าวซุบซิบ ผู้คนก็เลยพูดกันว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของข่าวลวงเพื่อล่อหลอกให้คนหลงเชื่อและซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ประตูจะหายไปเฉยๆ ได้อย่างไรกัน

แต่อิวานเจลินเชื่อว่ามันเป็นไปได้ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนข่าวลวงสำหรับเธอ มันให้ความรู้สึกเหมือนสัญญาณบางอย่างมากกว่า เหมือนมันกำลังบอกเธอว่าต้องไปที่ไหนหากอยากกอบกู้หัวใจตัวเองและช่วยเหลือชายหนุ่มที่เป็นเจ้าของมัน

เธออาจไม่ได้เห็นหลักฐานของเวทมนตร์มากมายนักนอกเหนือจากบรรดาสินค้าแปลกในร้านของพ่อ แต่เธอเชื่อมั่นว่ามันมีอยู่จริง แม็กซิมีเลียนผู้เป็นพ่อของเธอมักพูดถึงเวทมนตร์ราวกับมันมีอยู่จริง อีกทั้งแม่ของเธอก็มาจากแดนเหนือ

อันแสนสง่า ซึ่งเทพนิยายกับประวัติศาสตร์แทบไม่มีความแตกต่างกัน เรื่องเล่า
ทุกเรื่องล้วนประกอบด้วยความจริงและความลวง แม่เคยพูดไว้ สิ่งสำคัญคือเรา
เชื่อแบบไหน

อีกทั้งอิวานเจลินก็มีพรสวรรค์ในการเชื่อเรื่องที่คนอื่นมองว่าเป็นตำนาน
อย่างเรื่องของบรรดาเทพชะตาผู้เป็นอมตะ

เธอเปิดประตูรั้วเหล็ก บานประตูนี้ไม่มีมือจับ ทำให้เธอต้องสอดนิ้วเข้าไป
ในช่องแคบระหว่างขอบหยักของประตูกับผนังหินสกรก

ประตูทึมน้ำของเธอ เรียกเล็ดมาหยดหนึ่ง แล้วเธอก็สาบานได้ว่าได้ยิน
เสียงแตกพร่าของประตูเอ่ยว่า รู้ตัวไหมว่ากำลังจะเข้าไปเจออะไร เจ้าจะไม่ได้
อะไรเลยจากเรื่องนั้นนอกจากหัวใจที่แตกสลายเท่านั้น

แต่หัวใจของอิวานเจลินแตกสลายไปแล้ว เธอเข้าใจถึงความเสี่ยงที่เผชิญ
อยู่ เธอรู้ดีถึงกฎของการมาเยือนโบสถ์แห่งเทพชะตา

จงให้สัญญาณน้อยกว่าสิ่งที่ให้ได้ เพราะเทพชะตาจะพรากไปมากกว่านั้น
เสมอ

อย่าต่อรองกับเทพชะตามากกว่าหนึ่งองค์

และเหนืออื่นใดคือห้ามตกหลุมรักเทพชะตา

มีเทพชะตาที่เป็นอมตะอยู่สิบหกองค์ พวกเขาทั้งซื่อฉลาดและชอบ
ครอบครองทุกสิ่ง ว่ากันว่าก่อนเทพชะตาจะหายไปเมื่อหลายร้อยปีก่อน พวกเขาเคย
ปกครองโลกส่วนที่มีเวทมนตร์ มันเป็นดินแดนที่ทั้งโหดร้ายและน่าทึ่ง เทพชะตาจะ
ทำตามข้อตกลงเสมอ แม้บ่อยครั้งข้อตกลงนั้นอาจทำร้ายคนที่พวกเขาช่วยเหลือ
ก็ตาม ถึงอย่างนั้นคนส่วนใหญ่ก็เข้าตาจนมากพอจะสวดภาวนาถึงพวกเขาใน
ช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต ต่อให้แน่ใจเชื่อว่าเทพชะตาเป็นแค่ตำนานก็ตาม

อิวานเจลินสงสัยเรื่องโบสถ์ของเหล่าเทพชะตามาตลอด แต่เธอก็รู้เกี่ยวกับ
ธรรมชาติที่เอนเออนอนไม่ได้ของเทพชะตาและการต่อรองกับพวกเขาจน
หลีกเลี่ยงสถานบูชาเหล่านี้ จนกระทั่งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตอนที่เธอกลายเป็น
หนึ่งในคนเข้าตาจนแบบที่เรื่องเล่าต่างๆ เตือนให้ระวังไว้

“ได้โปรด” เธอกระซิบกับประตูปทรวงหัวใจ น้ำเสียงเปี่ยมล้นด้วยความหวังอันพลุ่งพล่านและบอบช้ำที่พาเธอมาตรงนี้

“ฉันรู้ว่าเจ้าฉลาด แต่เจ้าก็ยอมให้ฉันหาเจ้าเจอนี่นา ขอฉันเข้าไปเถอะนะ”

เธอออกแรงดึงประตูไม้เป็นครั้งสุดท้าย

ครั้งนี้ประตูยอมเปิด

หัวใจของอิวานเจลินเต้นรัวขณะก้าวเข้าไปเป็นก้าวแรก ช่วงที่เธอค้นหาประตูบานที่หายไป เธอได้อ่านเจอว่าโบสถ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจมีกลิ่นแตกต่างกันสำหรับทุกคนที่มาเยือน เชื่อกันว่ามันจะมีกลิ่นเหมือนคนที่ทำให้เราใจสลายครั้งใหญ่ที่สุด

แต่ตอนที่อิวานเจลินเข้าไปในโบสถ์อันเยียบเย็นแห่งนี้ กลิ่นที่ลอยอยู่ในอากาศกลับไม่ได้ทำให้เธอนึกถึงลูก ไม่มีกลิ่นของหนังกลับหรือหญ้าแฝกที่ชวนให้รู้สึกถึงความสุขอย่างที่ลุดมี ปากทางเข้าอันมืดสลัวของโบสถ์แห่งนี้มีกลิ่นออกหวานผสมกับกลิ่นโลหะ นี่คือการกลิ่นของแอปเปิลกับเลือด

เธอรู้สึกขนลุกไปทั่วแขน กลิ่นนี้ไม่เหมือนชายหนุ่มที่เธอรัก ข้อมูลที่ได้อ่านมาต้องผิดแน่ แต่เธอไม่ได้หันหลังกลับ เธอรู้ว่าเทพชะตาไมไชนักบุญหรือผู้ใดบ้าง แม้จะหวังลึกๆ ว่าเจ้าชายแห่งหัวใจน่าจะมีความรู้สึกมากกว่าเทพชะตาองค์อื่นก็ตาม

เท้าของเธอพาเดินลึกเข้าไปในโบสถ์ ทุกสิ่งเป็นสีขาวโพลน พรหมสีขาว เทียนสีขาว รวมถึงม้านั่งที่ทำจากไม้โอ๊กขาว ไม้แอสเพนขาว และไม้เบิร์ชขาว ตะปุมตะป่ำ

อิวานเจลินเดินผ่านม้านั่งสีขาวที่ดูไม่เข้ากันเลยแถวแล้วแถวเล่า ครั้งหนึ่งมันอาจเคยสวยงามมาก่อน แต่ตอนนี้บ้างก็ขาดหลุด บ้างมีเบาะรองนั่งที่เสื่อมสภาพ หรือตัวม้านั่งเองก็อาจหักครึ่ง

แตกหัก

แตกหัก

แตกหัก

ไม่แปลกใจเลยที่ประตูไม่ยอมให้เธอเข้ามา บางทีโบสถ์แห่งนี้อาจไม่ได้
ร้ายกาจ มันก็แค่... เศร้า

เสียงบางอย่างฉีกขาดดังลั่นทำลายความเงียบของโบสถ์

อิวานเจลินหมุนตัวกลับไปแล้วกลั้วเสียงร้องเอาไว้

ด้านหลังเธอหลายแถว ในมุมสลัวแห่งหนึ่ง มีชายหนุ่มที่ดูเหมือนกำลัง
ไวทุกข์หรือบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่ ปอยผมสีทองห้อยปรกใบหน้าอย่างไร้ระเบียบ
ขณะที่ศีรษะของเขาก้มลงและนิ้วก็ฉีกกระชากแขนเสื้อคลุมตัวใหญ่สีม่วงแดงที่
สวมอยู่

หัวใจของเธอเจ็บแปลบขึ้นมาขณะมองดูเขา เธอนึกอยากถามว่าเขา
ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ แต่เขาอาจเลือกไปอยู่ตรงมุมนั้นเพราะไม่อยาก
ให้ใครเห็นก็ได้

แถมเธอยังมีเวลาเหลือไม่มากแล้วด้วย

ในโบสถ์ไม่มีนาฬิกา แต่อิวานเจลินสาบานได้ว่ามีเสียงเข็มนาฬิกาที่ตั้งอยู่
เสียงนี้กำลังลบล้างนาฬิกาอันล้ำค่าที่เธอมีก่อนถึงวันงานแต่งงานของคุณ

เธอรีบเดินลงไปตามทางเดินยาวสู่มุขโค้ง ซึ่งแถวม้านั่งพังๆ หายไปและ
มีแท่นหินอ่อนยกสูงวาวับตั้งอยู่ตรงหน้า แท่นหินอ่อนสะอาดเอี่ยม มีแสงสว่าง
จากกำแพงเทียนไขฝัง และล้อมรอบด้วยเสาที่เป็นร่องตามยาวสีดินซึ่งเฝ้าพิทักษ์
รูปสลักที่ใหญ่กว่าตัวจริงของเทพเซตาเจ้าชายแห่งหัวใจ

คนที่ต้นคอของเธอถูกรับ

อิวานเจลินรู้ว่าหน้าตาของเขาควรเป็นอย่างไร ช่วงที่ผ่านมาสำหรับไฟแห่ง
โชคชะตาซึ่งใช้ภาพเทพเซตาทำนายดวงชะตาได้รับความนิยมอย่างสูงในร้าน
ขายสินค้าแปลกของพ่อ ไฟเจ้าชายแห่งหัวใจสื่อถึงความรักที่ตัดใจไม่ลง และเป็น
ภาพเทพเซตาที่ดูหล่อโศก ดวงตาสีฟ้าวาววับกำลังทำให้เป็นหยดเลือด ซึ่งก็ตรงกับ
คราบเลือดที่ประดับมุมปากของเขาเสมอด้วย

ไม่มีน้ำตาเลือดบนรูปสลักอันเปล่งประกายนี้ แต่ใบหน้าที่ดูงดงามอย่าง
เหี้ยมเกรียม ในแบบที่อิวานเจลินคาดว่าจะได้เห็นจากเทพผู้พรากชีวิตด้วยจุมพิต

ริมฝีปากหिनอ่อนของเจ้าชายบิดเป็นรอยยิ้มเยาะอันสมบูรณ์แบบที่น่าจะดูเย็นชา แข็งกระด้าง และชั่วร้าย แต่กลับมีร่องรอยของความนุ่มนวลที่ริมฝีปากล่างซึ่งค่อนข้างอึดเต็ม มันยื่นออกมาเล็กน้อยเหมือนคำเชิญสุดอันตราย

ตำนานเล่าว่าเจ้าชายแห่งหัวใจไม่อาจรักใคร่ได้ เพราะหัวใจของเขาหยุดเต้นมานานแล้ว มีเพียงคนเดียวที่จะทำให้มันเต้นได้อีกครั้ง นั่นคือรักแท้เพียงหนึ่งเดียวของเขา ว่ากันว่าจุมพิตของเจ้าชายจะพรากชีวิตของทุกคนยกเว้นเธอคนนั้น ซึ่งเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเขา และขณะที่เขาตามหาเธอก็ได้ทั้งซากศพไว้มากมายตามรายนาม

อิวานเจลินนิกไม่ออกว่าจะมีสิ่งมีชีวิตใดที่น่าเศร้ายิ่งไปกว่านี้ หากมีเทพชะตาคือใดที่น่าจะเห็นใจในเรื่องของเธอ ก็น่าจะเป็นเจ้าชายแห่งหัวใจนี้เอง

สายตาของเธอมองไปยังนัยน์หिनอ่อนงามสง่าที่จับมิดสันขนาดเท่าปลายแขนของเธอไว้ ใบมิดซึ้งไปยังอ่างหินที่ตั้งอยู่บนเตาเหนียวเปลวไฟสีขาวดวงเล็กที่เด่นระริก ด้านข้างมีข้อความสลักไว้ว่า *หลังเลือดเพื่อบูชา*

อิวานเจลินนิกสุดหายใจลึก

เธอมาที่นี่ก็เพื่อสิ่งนี้

เธอกดนิ้วที่ปลายใบมิด หินอ่อนแหลมคมเหมือนผิวของเธอ เลือดหยุดแล้วหยุดเล่าก็ร่วงลงไป เกิดเสียงฟู่และซู่ตามมา ทำให้อากาศรอบอวลด้วยกลิ่นโลหะกับกลิ่นหอมหวานเพิ่มขึ้น

ใจหนึ่งเธอก็หวังว่าการเสียสละนี้จะทำให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์บางอย่าง บางทีรูปสลักอาจมีชีวิตขึ้นมา หรือเสียงของเจ้าชายแห่งหัวใจอาจดังก้องไปในโบสถ์ แต่ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวนอกจากเปลวไฟบนผนังเทียน เธอไม่ได้ยินกระทั่งเสียงของชายหนุ่มผู้หูดหิดด้านหลังโบสถ์ เหมือนมีแค่เธอกับรูปสลักนี้เท่านั้น

“ท่าน... เจ้าชาย” เธอเริ่มพูดอย่างลังเล ด้วยไม่เคยสวดภาวนาต่อเทพชะตามาก่อนและไม่อยากพูดผิด “ฉันมาที่นี่เพราะพ่อแม่ตายไปหมดแล้ว”

อิวานเจลินนิก เธอไม่ได้ตั้งใจเริ่มต้นแบบนี้

“ฉันหมายความว่าพ่อแม่ของฉันไม่อยู่แล้วค่ะ ฉันสูญเสียแม่ไปเมื่อสองปีก่อน

จากนั้นก็สูญเสียพ่อเมื่อฤดูกาลที่ผ่านมา ตอนนี้นั้นกำลังจะสูญเสียชายหนุ่มที่รักไปอีก”

“ลูก นาวาร์โร...” คอของเธอตีบตันเมื่อเอ่ยชื่อนี้และนึกถึงรอยยิ้มมุมปากของเขา บางทีถ้าเขาหน้าตาธรรมดากว่านี้ หรือยากจนกว่านี้ หรือโหดร้ายกว่านี้ เรื่องทั้งหมดก็อาจไม่เกิดขึ้น “เราแอบคบกันเพราะฉันต้องไว้ทุกซีให้พ่อ จากนั้นเมื่อราวสองสัปดาห์ก่อนในวันที่ฉันกับลูกตั้งใจจะบอกครอบครัวว่าเรารักกัน มาริซอลซึ่งเป็นลูกติดของแม่เลี้ยงก็ประกาศว่าเธอกับลูกจะแต่งงานกัน”

อิวานเจลินหยุดพูดแล้วหลับตา เรื่องราวส่วนนี้ยังคงทำให้เธอหัวหมุนอยู่ การหมั้นหมายอย่างรวดเร็วไม่ใช่เรื่องแปลก มาริซอลเป็นคนน่ารัก ถึงชอบเก็บตัวแต่ก็ใจดี ใจดีกว่าแอ็กเนสผู้เป็นแม่เลี้ยงของอิวานเจลินมาก แต่อิวานเจลินไม่เคยเห็นลูกอยู่ในห้องเดียวกับมาริซอลมาก่อนเลย

“ฉันรู้ว่ามันฟังดูเป็นยังงั้นนะคะ แต่ลูกรักฉัน ฉันเชื่อว่าเขาโดนสาป เขาไม่พูดกับฉันอีกเลยนับตั้งแต่ประกาศหมั้น เขาไม่ยอมมองหน้าฉันด้วยซ้ำ ฉันไม่รู้วาระทำอะไร แต่ก็นั่นใจว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของแม่เลี้ยง” อิวานเจลินไม่มีหลักฐานว่าแอ็กเนสเป็นแม่מדผู้สาปลูก แต่อิวานเจลินมั่นใจว่าแม่เลี้ยงรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเธอกับลูก ก็เลยอยากให้ลูกสาวตัวเองได้ลูกรวมถึงตำแหน่งที่เธอจะได้รับสืบทอดในอนาคตไว้เสียเอง

“แอ็กเนสซึ่งฉันมาตั้งแต่พ่อของฉันเสียชีวิต ฉันพยายามพูดกับมาริซอลเกี่ยวกับลูก ฉันคิดว่ามาริซอลไม่มีทางจงใจทำร้ายฉันแบบแม่ของเธอ แต่ทุกครั้งที่พยายามอ้าปาก ถ้อยคำก็ไม่ยอมหลุดออกไป ราวกับถ้อยคำเหล่านั้นโดนสาปหรือไม่ตัวฉันเองก็โดนสาป ดังนั้นฉันจึงมาที่นี่เพื่อขอความช่วยเหลือ งานแต่งงานจะมีขึ้นในวันนี้และฉันต้องการให้ท่านหยุดมัน”

อิวานเจลินลืมนตา

รูปสลักยังคงไร้ชีวิตไม่เปลี่ยนแปลง เธอรู้ว่ารูปสลักทั่วไปยอมไม่เคลื่อนไหว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่ามันควรทำอะไรสักอย่าง ขยับหรือพูดหรือเคลื่อนไหวดวงตา หินอ่อนนั้นก็ยังดี “ได้โปรดเถอะค่ะ ฉันรู้ว่าท่านเข้าใจคนใจสลาย ได้โปรดหยุดลูก

จากการแต่งงานกับมารีซอล ช่วยหัวใจของฉันไม่ให้ต้องแตกสลายอีกครั้ง”

“นี่เป็นคำพูดที่น่าสมเพชสิ้นดี” เสียงตบมือซ้ำๆ ดังขึ้นสองครั้งตามด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน ซึ่งฟังดูเหมือนอยู่ห่างไปแค่ไม่กี่ฟุตเท่านั้น

อิวานเจลินหมุนตัวไป เลือดเหือดหายไปจากใบหน้าของเธอทั้งหมด เธอไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นเขา ชายที่เพิ่งฉีกเสื้อผ้าของตัวเองอยู่ด้านหลังโบสถ์ บางทีอาจจะเชื่อว่านี่คือคนเดียวกัน เธอคิดว่าชายหนุ่มคนนั้นกำลังทุกข์โศก แต่เขาต้องฉีกความเจ็บปวดทิ้งไปพร้อมแขนเสื้อนอกแล้วแน่ๆ ตอนนี้นั้นห้อยรุ่งริ่งอยู่เหนือเสื้อตัวในลายแถบสีขาวดำที่สอดชายไว้ในกางเกงรัดรูปแบบครึ่งๆ กลางๆ

เขานั่งอยู่บนชั้นบันไดของแท่นหินอ่อน เอนตัวพิงเสาต้นหนึ่งไว้อย่างเกียจคร้าน ขาววเรียวยื่นออกมาข้างหน้า ผมสีทองยุ่งเหยิง ดวงตาสีฟ้าที่สว่างเจิดจ้าเกินไปนั้นแดงก่ำ มุมปากบิดราวกับไม่ค่อยพอใจอะไรนัก แต่ก็ยังฟังใจที่ได้สร้างความเจ็บปวดเล็กน้อยให้เธอในตอนนั้น เขาดูเบื่อหน่าย สูงศักดิ์ และโหดร้าย

“อยากให้อันลูกชิ้นเย็นแล้วหมุนตัวให้เธอดูส่วนที่เหลือไหมล่ะ” เขาทำท่ายีสันกลับคืนมาสู่แก้มของอิวานเจลินทันที “เราอยู่ในโบสถ์นะคะ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกันด้วยเล่า” ชายหนุ่มเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสง่างามรวดเร็วเพื่อล้วงกระเป๋าด้านในเสื้อโค้ตสีเบอร์กันดีที่ขาดวิน ดิงแอปเปิลสีขาวบริสุทธิ์ออกมาลูกหนึ่ง แล้วกัดไปหนึ่งคำ น้ำหวานสีแดงเข้มหยดจากผลไม้ลงมาเปื้อนนิ้วยาวซีดซีขาวของเขา ก่อนจะหยดลงบนชั้นบันไดหินอ่อนบริสุทธิ์

“อย่าทำแบบนั้น!” อิวานเจลินไม่ได้ตั้งใจจะตะโกน แม้จะเป็นคนไม่ชินอายเมื่อเจอคนแปลกหน้า เธอก็มักเลี่ยงไม่ทะเลาะกับพวกเขา แต่ดูเหมือนเธอจะยังตัวเองไม่อยู่เมื่อเจอชายหนุ่มผู้หยาบกระด้างเช่นนี้ “คุณกำลังลบลู่ล่ะ”

“ส่วนเธอก็กำลังสวดภาวนาถึงผู้เป็นอมตะที่ฆ่าหญิงสาวทุกคนที่เขารู้จัก เธอคิดจริงๆ รึว่าเขาคควรได้รับการยกย่องบูชา” ชายหนุ่มผู้เลวร้ายเน้นย้ำถ้อยคำด้วยการกัดแอปเปิลคำโต

เธอพยายามเมินเขา เธอพยายามแล้วจริงๆ แต่ก็เหมือนโดนเวทมนตร์ชั่วร้ายเข้าครอบงำ แทนที่จะจะเดินก้าวยาวๆ เพื่อจากไป อิวานเจลินกลับนึกภาพ

ชายแปลกหน้าผู้นี้จู่โจมริมฝีปากของเธอแทนการกัดกินผลไม้ในมือ แล้วจุมพิตเธอด้วยปากที่หวานล้ำด้วยรสของมัจฉาจนกระทั่งเธอตายในอ้อมแขนเขา

ไม่ เป็นไปไม่ได้...

“เธอจ้องฉันอีกแล้วนะ” เขาพูดเสียงแผ่ว

อิวานเจลินมองไปทางอื่นทันทีพลางหันกลับไปยังรูปสลักหินอ่อนอีกครั้ง เมื่อไม่กี่นาทีก่อนริมฝีปากนี้เคยทำให้หัวใจของเธอเต้นรัว แต่ตอนนี้มันดูเป็นแค่รูปสลักธรรมดาสามัญ ไร้ชีวิตเมื่อเทียบกับชายหนุ่มร้ายกาจผู้นี้

“โดยส่วนตัวแล้ว ฉันคิดว่าฉันดูดีกว่าเยอะเลย” อยู่ๆ ชายหนุ่มก็โผล่มายืนอยู่ข้างเธอ

ผีเสื้อขยับปีกในท้องของอิวานเจลิน เป็นผีเสื้อที่หวาดกลัว ปีกกระพืออย่างร้อนรนและเร็วเกินไป เหมือนกำลังเตือนเธอให้ออกไปจากที่นี่ ให้วิ่ง ให้หนี แต่เธอกลับละสายตาไม่ได้

เมื่ออยู่ใกล้กันขนาดนี้ เธอพบว่าเขามีเสน่ห์อย่างไม่อาจปฏิเสธ แล้วยังสูงกว่าที่เธอคิดไว้ด้วย เขายิ้มจริงๆ ให้เธอครั้งหนึ่ง เผยให้เห็นลักยิ้มประดับสองแก้มที่ทำให้เขาดูเหมือนเทวดามากกว่าปิศาจอยู่ครู่หนึ่ง แต่เธอคิดว่าแม้แต่เทวดาก็อาจต้องระวังเขาเอาไว้ เธอเห็นภาพเขาเผยลักยิ้มลงใจขณะหลอกล่อเทวดาให้ยอมสละปีกเพื่อให้เขาได้เล่นกับขนนกเหล่านั้น

“เป็นคุณสินะ” เธอกระซิบ “คุณคือเจ้าชายแห่งหัวใจ”



เจ้าชายแห่งหัวใจกั๊ดแอปเปิลเป็นคำสุดท้ายก่อนจะทิ้งมันลงบนพื้น ทำให้ทุกคนแห่งเปรอะเปื้อนสีแดง “คนที่ไม่ชอบฉันเรียกฉันว่าแจ็กส์”

อิวานเจลินอยากบอกว่าเธอเกลียดเขา แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เขาเป็นเทพชะตาองค์โปรดของเธอเสมอมา แต่ไม่ใช่เจ้าชายแห่งหัวใจผู้โง่ในรักแบบที่เธอคิดไว้ แจ็กส์ไม่ได้ดูใกล้เคียงกับอะไรที่สื่อถึงอาการใจสลายเลยสักนิด

ทั้งหมดนี้เป็นแค่ตลกร้ายๆ ไซ้ไหม เชื่อกันว่าเทพชะตาทายไปจากโลกตั้งแต่หลายร้อยปีก่อน กระนั้นทุกอย่างที่แจ็กส์สวมใส่ ตั้งแต่ผ้าผูกคอที่ปล่อยหลวมๆ ไปจนถึงรองเท้าหนังสูง ต่างก็เป็นแบบทันสมัยล่าสุด

ดวงตาของเธอกวาดมองไปรอบๆ โบสถ์สีขาวราวกับเพื่อนของลูกอาจกระโดดออกมาแล้วหัวเราะพร้อมกันในนาที่ใดนาที่หนึ่ง ลูกเป็นลูกชายคนเดียวของสุภาพบุรุษผู้มีฐานะ แม้เขาไม่เคยทำตัวราวกับว่านั่นเป็นเรื่องสำคัญเมื่ออยู่กับอิวานเจลิน แต่บรรดาชายหนุ่มที่เขาคบหาก็กลั่นมองว่าเธอต่ำต้อยกว่า พ่อของอิวานเจลินเป็นเจ้าของร้านค้าหลายแห่งทั่ววาเลนดา ดังนั้นเธอจึงไม่เคยยากจน แต่เธอก็ไม่ได้มาจากสังคมชั้นสูงแบบลูก

“ถ้าเธอกำลังค้นหาทางออกเพราะคิดได้แล้ว ฉันก็จะไม่ห้ามเธอ” แจ็กส์ยกมือขึ้นประสานไว้ด้านหลังศีรษะที่มีผมสีทอง จากนั้นก็เอนหลังฟังรูปสลักของตัวเองแล้วยิ้ม

ท้องของเธอวบโหวงเหมือนเป็นคำเตือน มันกำลังบอกเธอว่าอย่าโดนล่อลวงด้วยลัทธิยัมของเขหรือเสื้อผ้าที่ขาดวิน นี่คือนี่สิ่งมีชีวิตที่อันตรายสูงสุดเท่าที่เคยเจอมา

อิวานเจสสันไม่คิดว่าเขาจะฆ่าเธอ เธอคงไม่โง่พอจะปล่อยให้เจ้าชายแห่งหัวใจจมพิตตัวเอง แต่เธอรู้ว่าถ้ายังรั้งอยู่และต่อรองกับแจ็กส์ เขาก็อาจทำลายบางส่วนของเธอไปตลอดกาล ถึงอย่างนั้นหากเธอจากไปตอนนี้ก็ไม่มีทางช่วยเหลือได้แล้ว

“ราคาแห่งความช่วยเหลือของคุณคืออะไร”

“ฉันบอกแล้วรีว่าจะช่วยเธอ” ดวงตาของเขามองไปยังโบสถ์ริมที่โยงจากรองเท้าของเธอมาพันรอบข้อเท้าจนหายขึ้นไปได้ชายกระโปรงลายฉลุ นี่คือนี่หนึ่งในชุดกระโปรงเก่าของแม่ ปักเป็นลวดลายดอกทิสเซลสีม่วงอ่อน ดอกไม้จี้สีเหลือง และจิ้งจอกน้อย

มุมปากของแจ็กส์บิดอย่างไม่ชอบใจและคงอยู่เช่นนั้น ขณะสายตามองขึ้นไปยังเกลียวผมที่เธอบรรจุมัดด้วยคีมร้อนตอนเช้าวันนี้

อิวานเจสสันพยายามบอกตัวเองไม่ให้รู้สึกว่าเขาโดนดูถูก จากประสบการณ์แสนสั้นที่มีร่วมกับเทพเซตาผู้นี้ ทำให้เธอเข้าใจได้ว่าเขาคงไม่ค่อยชอบใจอะไรมากมายนัก

“นั่นคือสีอะไรไม่ทราบ” เขาโบกมือไปทางเกลียวผมของเธอ

“มันเป็นสีโรสโกลด์” เธอตอบอย่างว่าจริง อิวานเจสสันไม่เคยยอมให้ใครทำให้เธอรู้สึกแย่เกี่ยวกับสีผมที่ไม่ธรรมดาของตัวเอง แม้เพียงพยายามให้เธอย้อมผมเป็นสีน้ำตาลมาตลอด แต่ผมของอิวานเจสสันซึ่งมีกลิ่นสีชมพูอ่อนแทรกอยู่ท่ามกลางสีทองชัดคือสิ่งที่เธอชอบมากที่สุดเกี่ยวกับบุคลิกของตัวเธอเอง

แจ็กส์เอียงศีรษะไปด้านข้าง ยังคงมองเธอพร้อมขมวดคิ้วแน่น “เธอเกิดใน

อาณาจักรเมริเดียนหรือแดนเหนือ”

“เรื่องนั้นสำคัญอย่างไร”

“เรียกว่าเป็นความสงสัยก็แล้วกัน”

อิวานเจลินกลั้นใจไม่หมดคิ้วตอบ ปกติเธอชอบตอบคำถามนี้ พ่อของเธอผู้อยากทำให้อิวานเจลินรู้สึกรากับชีวิตของเธอเหมือนเทพนิยาย มักลือว่าเขาเจอเธอในหีบสินค้าแปลกที่ส่งมายังร้าน นั่นคือสาเหตุที่ผมของเธอเป็นสีชมพูเหมือนผมของฟิกซ์ เขาพูดแบบนี้เสมอมา ส่วนแม่ของเธอก็พยักหน้าพร้อมขยิบตาให้ทุกครั้ง

เธอคิดถึงท่าขยิบตาของแม่และคำพูดหยอกล้อของพ่อ เธอคิดถึงทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกท่าน แต่ก็ไม่อยากแบ่งปันข้อมูลเหล่านี้ให้แจ็กส์รู้

เธอผินยักไหล่แทนที่จะตอบด้วยคำพูด

คิ้วของแจ็กส์เฉยลง “เธอไม่รู้ตัวเองเกิดที่ไหนหรื”

“มันเป็นเงื่อนไขในการขอความช่วยเหลือจากคุณหรือไง”

เขามองสำรวจเธออีกครั้ง คราวนี้ดวงตาอ้อยอิ่งอยู่ตรงริมฝีปากของเธอ แต่เขาไม่ได้มองเธอเหมือนอยากจูบ สายตาประหม่นนี้ชัดเจนเกินไป เขามองปากของเธอในแบบที่ใครบางคนอาจพิจารณาสินค้าในร้านลักแห่งของพ่อเธอ ราวกับริมฝีปากของเธอเป็นสิ่งที่อาจซื้อได้ เป็นสิ่งที่เขาอาจครอบครองเป็นเจ้าของได้

“เธอเคยจูบมาแล้วกี่คน” เขาถาม

โอร้อนสายเล็ก ๆ จูโจมล้ำคอของอิวานเจลิน เธอทำงานในร้านขายสินค้าแปลกของพ่อมาตั้งแต่อายุสิบสองปี ที่ผ่านมาก็ไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูแบบสุภาพสตรีผู้ดี เธอไม่เหมือนพี่สาวต่างบุพการีผู้ได้รับการสอนให้อยู่ห่างจากสุภาพบุรุษสามฟุตและห้ามพูดคุยเรื่องที่มีสีสันมากเกินไปว่าสภาพอากาศ พ่อแม่ของเธอสนับสนุนให้อิวานเจลินมีนิสัยอยากรู้อยากเห็น รักการผจญภัย และเป็นมิตร แต่เธอก็ไม่ได้ใจกล้าในทุกเรื่อง บางเรื่องทำให้เธอกังวล และท่าทีของเจ้าชายแห่งหัวใจที่เอาแต่จ้องปากของเธอก็ทำให้รู้สึกแบบนั้น “ฉันเคยจูบแค่ลูกค่ะ”

“น่าสมเพชจริง”